

Joan Miquel Oliver, a la foto que obre el seu *Quadern 2008*, on hi ha escrites les notes prèvies al disc *Bombón Mallorquí*.

EL TEMPS

Cada disc vostre desperta una gran expectació entre els seguidors de la música en català. Creieu que els deixareu satisfets, amb les noves cançons?

—Jo crec que sí, perquè he donat el cent per cent de mi. Sempre em plantejo fer les coses d'aquesta manera, donant-ho tot, però no sempre ho aconseguixo. Aquesta vegada sí que m'he lliurat bastant a tot allò que volia explicar.

—I ara què volíeu explicar?

—No ho sé. Això que hi ha al disc, res més. No em plantejo què vull explicar, són coses que tinc dins el cap i l'única manera de poder-les treure és fent un disc, per exemple.

—Les idees que teniu al cap, en un principi, què són: lletres, música, tot barrejat...?

—És un procés global. Jo vaig escri-

Després del debut en solitari l'any 2005 amb 'Surfistes en càmera lenta', i de publicar el seu primer llibre, 'El misteri de l'amor' (Ed. Empúries, 2008), el compositor, lletrista i guitarrista d'Antònia Font, Joan Miquel Oliver (Sóller, 1974), llança el seu segon disc, 'Bombón Mallorquí', que gira a l'entorn del pas de la vida.

vint i al mateix temps que faig els textos em vénen imatges musicals. Aleshores ho combino, tot plegat.

—Fa poc heu editat, ahora que el disc, el quadern on apunteu les idees que més tard es converteixen en discos. Sempre porteu la llibreta a sobre?

—Sí, és la meva llibreta de fer feina, i sempre que faig feina, que són moltes hores al dia, la duc al damunt. Hi apunto qualsevol cosa que després em pugui servir, sense tenir en compte què se'n derivarà: música, dibuixos...

“El meu mètode és no seguir cap mètode”

—Els vostres companys d'Antònia Font no n'estan gelosos, que feu discos sense ells?

—No no, tot plegat és una qüestió de calendari i de professionalitat. Ara em venia de gust fer un disc en solitari, i ja està. I els meus companys ho encaixen bé, col·laboren al disc i tot. Ells, l'any sabàtic que ens prenem amb Antònia Font, l'aprofiten de la manera que volen. I jo me'l passo enregistrant un disc.

—Heu debutat com a escriptor i continueu fent música. Com compagineu tots dos vessants?

—Bé, ho visc bé. Però tampoc no tinc la sensació de fer dues coses diferents. Mecànicament, és una mica diferent, però la rutina és la mateixa. De fet, el nou disc és la continuació de la meva primera novel·la, *El misteri de l'amor*.

—Hi ha qui us ha definit com un artista renaixentista, pel fet que tant escriviu com canteu o pinteu. Hi esteu d'acord?

—Bé, no crec que sigui tan polifacètic com allò que s'entén per artista renaixentista. Els artistes del Renaixement sabien fer de tot, i jo només sé fer discos i llibres.

—A *La Vanguardia* us dedicaven una plana fa poques setmanes. Us qualificaven de psicoanalista. Hi esteu d'acord?

—La definició de psicoanalitzar és mirar d'esbrinar el funcionament del pensament de les persones. I realment és una cosa que m'interessa, sí.

—Sou filòsof de formació. Això us influeix d'alguna manera a l'hora de crear?

—La filosofia m'ha influït en la meua manera de ser. La manera com jo era abans em va influir per a començar la carrera de filosofia, d'una altra banda.

—Si els vostres discos i els vostres llibres els haguéssim d'emmarcar en algun corrent filosòfic, on els situaríeu?

—Jo m'identifico amb l'anarquisme metodològic.

—En què consisteix?

—Ve d'un llibre que es diu *Tractat contra el mètode*, de Feyerabend. És una resposta a Descartes i el seu discurs del mètode. Diu que si tens un mètode sempre arribaràs a les mateixes conclusions. Si tu tens un mètode, a tot estirar arribaràs a saber coses que ja saps racionalment. Si fas feina sense un mètode, arribes a conclusions que ni podries sospitar.

—I això ho seguïu, amb la vostra música?

—Sí, és clar. El meu mètode és no tenir mètode.

—De formació musical acadèmica, en teniu?

—No, sóc autodidacte. De petit em van ensenyar una mica a tocar la guitarra, però mai no he estudiat ni harmonia ni solfeig.

—A l'hora d'ordenar les cançons, quin ordre seguïu?

—Sempre distingeixo entre una lletra que pugui ser irònica i una lletra que pugui ser empàtica, que un s'hi pugui identificar. Intento agrupar en aquest sentit, per no tallar el fil. Escoltant un disc, pot haver-hi un moment en què

et poses a la pell de l'autor. Si això ho combines amb una cançó humorística, el resultat és psicològicament fatal. Et deixa d'agradar un disc, si l'autor fa això.

—Si en poques paraules poguéssiu definir aquest nou disc, què en diríeu?

—És un disc molt complicat que sembla un disc molt simple.

—I, pel que fa a la vostra obra en general, tant de llibres com de discos?

—És un intent de saber què tinc dins el cap.

—Quant a referents personals que us ajudin a crear la vostra obra, quins feu servir?

—Vaig veure, quan acabava, que el tema del disc és el pas de la vida. I tinc unes fotos estupendes de la meua família que vaig voler posar al disseny del disc perquè s'avenien perfectament amb el disc. Són d'abans de néixer jo i formen part de la història gràfica de la meua família.

—Quins músics us han influït al llarg de la vostra carrera?

—Com que m'agrada tot i no tinc cap preferència pel que fa a música, sempre prenc una mica de tot allò que escolto. Últimament, m'he dedicat a Joana Newsom, Miles Davis, Quimi Portet, grups mallorquins molt bons, com ara Oliva Trencada, també Cabo San Roque... I, de tots, sempre n'acabes traient una idea per als discos.

—Us inscriuríeu dins aquest grup de cantautors catalans en auge que tenen tant d'èxit últimament?

—Sí, m'hi identifico. Està molt bé que hi sigui, aquest èxit, perquè significa que la música en català gaudeix de bona salut. Ara bé, jo sóc d'abans d'aquesta mena de *boom*. N'hi ha que m'agraden més i n'hi ha que m'agraden menys, però és un bon senyal que n'hi hagi tants i que tinguin èxit.

—Finalment, el títol del disc: *Bombón Mallorquí*. Per què?

—És evident: és el nom d'un gelat de quan jo era petit. És una metàfora perfecta del sentit del disc, allò que deia sobre el pas de la vida. És un títol que s'ha posat sol. Aquest disc es diu *Bombón Mallorquí* i ja està, no hi dono més voltes.

Oriol March